

## Cauza C-231/05

### Procedură inițiată de

Oy AA

(cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată de Korkein hallinto-oikeus)

„Libertatea de stabilire — Legislație fiscală în materie de impozit pe venit — Deductibilitate pentru o societate a sumelor plătite cu titlu de transfer financiar intragrup — Obligația societății beneficiare a transferului de a avea, de asemenea, sediul în statul membru vizat”

Concluziile avocatului general J. Kokott prezentate la 12 septembrie 2006 . . . I - 6376

Hotărârea Curții (Marea Cameră) din 18 iulie 2007 . . . . . I - 6393

### Sumarul hotărârii

1. *Libera circulație a persoanelor — Libertatea de stabilire — Dispozițiile tratatului — Domeniul de aplicare*  
(art. 43 CE și 56 CE)

2. *Libera circulație a persoanelor — Libertatea de stabilire — Legislație fiscală — Impozit pe profit*  
(art. 43 CE)

1. O legislație care nu are în vedere decât relații în cadrul unui grup de societăți afectează preponderent libertatea de stabilire și trebuie, așadar, să fie analizată având în vedere articolul 43 CE. Presupunând că această legislație are efecte restrictive în privința liberei circulații a capitalurilor, astfel de efecte ar fi consecința inevitabilă a unui eventual obstacol în calea libertății de stabilire și nu justifică o analiză a legislației respective în raport cu articolul 56 CE.

(a se vedea punctele 23 și 24)

2. Articolul 43 CE nu se opune unui regim stabilit de legislația unui stat membru potrivit căruia o filială rezidentă în acest stat membru nu poate să deducă din veniturile sale impozabile un transfer financiar intragrup efectuat de aceasta în favoarea societății sale mamă decât în măsura în care aceasta din urmă își are sediul în același stat membru.

Diferența de tratament la care sunt supuse filialele rezidente în funcție de

locul în care își are sediul societatea lor mamă constituie fără îndoială o restricție privind libertatea de stabilire, din moment ce aceasta face mai puțin atractivă exercitarea acestei libertăți pentru societățile stabilite în alte state membre care, în consecință, ar putea renunța la cumpărarea, la crearea sau la menținerea unei filiale în statul membru care adoptă această măsură.

Cu toate acestea, având în vedere necesitatea de a menține repartizarea echilibrată a competenței de impozitare între statele membre și aceea de a preveni evaziunea fiscală, privity împreună, un astfel de regim urmărește obiective legitime, compatibile cu tratatul și care se încadrează în categoria motivelor imperative de interes general.

Într-adevăr, a admite ca un transfer financiar intragrup transfrontalier să poată fi dedus din veniturile impozabile ale autorului său ar avea drept consecință să se permită grupurilor de societăți să aleagă liber statul membru în care sunt impozitate profiturile filialei, sustrăgându-le de la baza de impozitare a acesteia din urmă, iar atunci când acest

transfer este considerat un venit impozabil în statul membru al societății-mamă beneficiare, să le integreze în cele ale societății-mamă. Acest aspect ar compromite însuși sistemul repartizării competenței de impozitare între statele membre, deoarece, datorită alegerii efectuate de grupurile de societăți, statul membru al filialei ar fi obligat să renunțe la dreptul său de a impozita, în calitate de stat de reședință al filialei respective, veniturile acestea din urmă, în favoarea, eventual, a statului membru în care societatea-mamă își are sediul.

Pe de altă parte, posibilitatea transferului veniturilor impozabile de la o filială la o societate-mamă al cărei sediu se află într-un alt stat membru comportă riscul ca, prin intermediul unor aranjamente pur artificiale, să se efectueze transferuri de venituri în cadrul unui grup de societăți către societăți al căror sediu se află în statele membre ce aplică cotele de impozitare cele mai reduse sau în statele membre în care aceste venituri nu ar fi impozitate.

(a se vedea punctele 39, 43, 56, 58, 60 și 67 și dispozitivul)